

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

"כל חזפיה השיגה בין המצרים" (מיכה א'ג)

שלושת השבועות של ימי בין המצרים מתחילים בשבעה עשר בתמוז, היום שבו הובקעה חומת ירושלים ע"י צבא רומי, ומסתיימים בתשעה במנחם-אב, היום שבו העלו באש את בית המקדש. בימים אלו ממעטים בשמחה לעומת שאר ימי השנה.

בצפייה לבנין אריאל!

"כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוקיכם מכל שבטיכם למקום את שמו עש
לשכן תגורו ובאת שמה"

לאורך השנים השתרשה בנו תפיסה גלונית, תפיסה השוכחת לפסול לקיבוץ הגאולה,
הנאמנת משותפות משמעותית בבנין אריאל.

התפיסה הזו היא זו שהסכיחה מאתנו את הצפייה האמתית שלנו וזרמה לנו להסתפק
בכותל. התפיסה הזו היא זו שהסכיחה מאיתנו את ייעוצינו כעם סלואה- להיות אור לעוין,
את השתייכותנו לארץ ישראל ואת כוונתנו לבנין המקדש.

החיים אללא מקדש- נטל טמא. השמחה איננה שמחה, ואפילו טמא של האוכל תפל לעשות
טמא קודם החורבן. היום אנחנו יודעים עד כמה ארץ ישראל משמעותית לקיום חיי תורה
אמתיים ושלמים, ולא מסוגלים לתפוס את הירשתותם של אבותינו מהעליה ארצה, ובחירתם
הגלונית להמשיך ולהשתקע בכר.

במידה מסוימת אנחנו עושים בדיוק כוהם. אם רק נצליח להבין שנתרה אללא בית מקדש
איננה תורה שלמה. ארץ ישראל אללא מקדש אינה מלאאת את יעודה. אם נבין שאנחנו, עם
ישראל, לא מלאאים את תפקידנו כראוי, ולא נוכל לעשות זאת- עד שיבנה המקדש. אולי
אז, נצד להתפלל יותר, נצד לייחל ולקוות, ונפסל בכל מרצנו לקרוב הגאולה.

כתנועת נוער, יש לנו כוח עצום בעשיית מהפכה רוחנית אפילו אם "רק" כל חניכות התנועה,
יבין שאנחנו שאפים למקדש- אנחנו כבר עשרה צעדים קדימה. ננסה לבדלנו לעצמנו כמה
כח השפעה יש לנו אם נעביר פעילויות בבתי ספר במקומות המאזרים שלנו, אם נלאז את
הנשאל, אם נפרסם ונעלה אותו למודעות כל אחת בעיר שלה, ביישוב. יש לנו כח עצום. יש
לנו כח להשתרש ביושנת ישראל.

נצבחה!

"ירושלים אמנם תיבנה רק כשיכספו בני ישראל לה תכלית הכוסף"

הלכות ומנהגים לימי בין המצרים

בימי בין המצרים עם ישראל מתייחד עם הזיכרון על חורבן בית המקדש והגלות של עם ישראל. לפיכך הנהיגו חז"ל דינים ומנהגים מיוחדים לימים אלה. הרבי מליובאוויטש קרא להוסיף בימים האלה בלימוד התורה ובנתינת צדקה, ובמיוחד בלימוד ענייני המקדש – בתורה שבכתב, בתורה שבעל-פה ובהלכה. על-ידי לימוד זה נזכה שיתקיימו דברי המדרש: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתו, שיתעסקו לקרות בה, אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבנין הבית."

הר הבית בידנו?!!

עתה התרחש פה בהר ולמטה ממנו אחד המעשים המרגשים והמשונים ביותר. כובש ההר מוטה גור מודיע: **הר הבית בידינו**. הרב הראשי של צה"ל מריע בשופר בהתרגשות עצומה ליד **הכותל**. ראש הממשלה מברך ברכת שהחינו מלב מורטט, מלב העם כולו: שהחינו וקימנו לעמוד שוב... **על יד הכותל. כותל הדמעות** של זכר החורבן. חיל ישראלי נדבק לכותל ובוכה: היה לסמל הנצחון.

מה קורה פה? למה ליד הכותל? למה לא על ההר?

מי חשב אותה שעה על איסורים הלכתיים? ודאי לא גור ואשכול ואותו חיל בוכה ואתם המונים שהחלו לנהור אל הכותל. לא הלכה עצרה בידם לעלות ולחגוג **בהר המשוחרר**. הגלות משך אלפיים שנה גורמת זאת. ציונות אמסיפציונית, אנוסה, גוברת על ציונות גאולתית היסטורית. חילי צה"ל פורצים דרך שער האריות, ורק עכשו מעניקים לשער את משמעות שמו. הם פורצים **לרחבת ההר**. הם ומפקדיהם רצים לאורכו ובאלכסון לרוחבו של המשטח העצום והמופלא, ומחפשים את הדרך **"לכותל"**. הם שואלים ערבים: **איך יורדים אל הכותל? הללו מבוהלים**, מראים להם את הפשפש, את המדרגות התלולות לשכונת המוגרבים. והמשחררים יורדים במדרגות דרך הפשפש.

החילים כובשי **הר הבית** רצים כאחוזי דיבוק ויורדים אל הכותל, כותל הדמעות, ונדבקים אליו בלהט רב, בבכי עמוק ומזועזע. וזה המחזה הדרמטי והמצולם ביותר במלחמת ששת הימים. **חזרנו לכותל! אילו הגענו לכותל בדרך לשחרור ההר, ניחא. מובן. טבעי. אבל לא. הקדמנו לכבוש את ההר. היינו על ההר. ובאורח ספונטני, לא צו מגבוה, ללא שיקול ותכנון, ירדנו לכותל. בחינת עליה לצורך ירידה.**

והרי הכותל אף איננו מכותלי בית המקדש, כי אם מחומת הורדוס שהקיפה את בית המקדש. **והרי כל קדושתו לא באה לו אלא בעטים של האיסורים שהטילו עלינו שליטיה הזרים של העיר לעלות אל ההר, והיה הוא לנו שריד, זכר, תחליף. ועל כן כותל הדמעות, כי רק את החורבן הזכיר לנו, ואת קלון היותנו למטה, ואויבים למעלה.**

אלפיים שנה ציפה אותו הר נפלא, רווי דם קנאים ולוחמים. חיכה להופעת משחררים יהודים. והנה הם, הנה באו לו, פרצו אליו בגבורה עילאית.

אך מה זה? לאן הם רצים המשחררים ההם? למה הם רצים ההרה ויורדים? אל הכותל? **העיקר בידיהם, והם רצים אל התחליף? מה קורה פה, אלוקי צבאות ישראל! ההר נרכש ונכבש וטוהר שוב ושוב בימי קדם כמעשה חרות רצוני. אל הכותל נדחפנו, נלחצנו...**
(מתוך הספר ירושלים – אתגר / ישראל ואריה אלדד, הוצאת כרמל)